

[Henry Christensen.]

erhvervslivets områder? For en stor del af fremgangen i dette land kommer jo i kraft af, at vi moderniserer og skaber produktionssteder og arbejdspladser.

Så kommer endelig den aktuelle diskussion, spørgsmålet: hvad bliver så tilbage til realindkomststigning til forbrug for befolkningen, herunder også for den del af borgerne, der er impliceret i at skabe den yderligere værdi? Det, jeg gerne vil konkludere i her, er 2 ting: at finansministeren, så vidt jeg kan skønne på det foreliggende grundlag, har disponeret for grådigt, og at det moderne samfund under alle omstændigheder må foretage en sådan afvejning.

Hvad er det, der bl. a. gang på gang i en række udviklede lande har været med til at skabe det, vi kalder den manglende balance i økonomien — også gentagne gange her i landet? Det er jo, at det kommer en pludselig og voldsom vækst i de offentlige udgifter, der forstyrrer balancen og herunder også disponerer over de fysiske kræfter i et omfang, der ikke kan imødekommes, uden at vi får efterspørgselspres m. v. Det kan ikke hjælpe at se væk fra, at her er et af de væsentlige faremomenter i samfundet for en inflationspåvirkning, som vi har så overordentlig dårligt råd til at have mere af her i landet, end vi allerede har haft. Derfor tror jeg ikke, vi kommer uden om at foretage den diskussion. Vi skal foretage en afvejning, for det er nemlig ikke sådan, at det kun er offentlige udgifter, der er behov for. Der er mange andre behov, der også må imødekommes i samfundet, og jeg skal her henvise til de betragtninger, jeg har anført, og som også andre har været inde på, med hensyn til hvad vi kan gøre for at løse flere vigtige opgaver dels på bekostning af andre, mindre vigtige opgaver, dels som følge af, at vi får gennemført en stærkere rationalisering m. v.

Jeg stillede et spørgsmål til finansministeren om hans vurdering af det offentliges placering i øjeblikket i indkomstudviklingen og lønudviklingen; det ved jeg ikke om finansministeren vil svare på.

Jeg lagde mærke til en betragtning, som finansministeren gjorde gældende om, at den egentlige budgetlægning og plan-

lægning især må ske ude i styrelserne; når det kommer samlet bagefter, kan der ikke ske så meget; der må selvfølgelig en vis harmonisering til, men det må først og fremmest ske ude i styrelserne. Jeg er glad for den indrømmelse. Hvor ofte har vi ikke, når vi har diskuteret budgetterne, sagt: vi må bede om styrelsernes hjælp til at få gennemgået disse budgetter og bragt dem mere i harmoni med den samlede økonomiske evne, og hvad har finansministeren sagt: hvad har I af konkrete forslag? Nu må han selv sige, at for hans eget og for hans departements vedkommende gælder, at den grundlæggende budgetlægning sker ude i styrelserne og må ske dér. Jeg er enig med finansministeren, men han må vistnok så give mig den indrømmelse, at så stiller han somme tider krav til folketinget, som han har svært ved selv at honorere. Jeg bebrejder ham ikke, at han selv har svært ved at honorere dem; jeg siger bare, at det er en vis indrømmelse.

Så vil jeg endelig gerne som konklusion sige, at det for mig afgørende er, at det nu ikke ender med, at der ikke sker mere. Jeg vil gerne medvirke til, at det, som ministeren pegede på, blev finansudvalget, der i stigende grad skulle arbejde også med budgetlægningen eller planlægningen og budgetkontrollen på længere sigt. Vi må bare blive enige om, hvorvidt det skal ske det ene eller det andet sted — vi har jo også et investeringsudvalg. Vi må for det første foretage en samlet afvejning af, hvor meget det offentlige kan lægge beslag på, og for det andet foretage en vis indbyrdes prioritering samt foretage en vurdering af, hvor vi kan gennemføre rationaliseringer og indskrænkninger af udgifter til fordel for andre offentlige opgavers løsning. Jeg tror, det er en vigtig ting, at vi bliver enige om en fremgangsmåde her.

Jørgen Jensen: Jeg takker hr. Henry Christensen for de udmærkede betragtninger, han fremkom med også i sit sidste indlæg. Jeg er ganske enig med ham, og dermed er der i og for sig givet svar på meget af det, som både fra finansministeren og visse andre sider blev rettet af spørgsmål vedrørende mit indlæg. Jeg gentager: vi er enige i, at det er fornuftigt at få en plan. Jeg gentager yderligere, at det er rigtigt, at